

MIRNA I XAVI MÚRCIA

Tot és senzill (com la pluja d'octubre)

Josep Vicent Frechina

ROBERT FREEMAN

Després de més de vint anys de trajectòria conjunta, Mirna i Xavi Múrcia decideixen iniciar una aventura artística en solitari, sense abandonar, però, el seu projecte de més llarga durada i de major incidència social, Samfaina de Colors, especialitzat en el públic infantil. Darrere queden altres reeixides i fecundes iniciatives com Tralla i La Coblota de la Selva. Amb els primers, evolucionaren des d'uns inicis folkies cap una cançó d'autor arrelada a la terra que ordí algunes cançons inoblidables. Amb els segons, recrearen cançons tradicionals amb una sensibilitat delicadíssima i un so greu i sever que, malauradament, enxamparen només en un únic disc. Han format un tàndem d'encaix perfecte, amb unes veus que es complementaven com les dues cares d'una moneda i que ara busquen acabar de realitzar-se per camins divergents.

Mirna s'inclina per una cançó d'arrel mediterrània, ben acomboiada

amb la direcció musical de Marcel Casellas i una colla de músics excepcionals, i canta versos de poetes infalibles –Vinyoli, Estellés, Marçal, Abelló, Martí i Pol– amb una depurada sensualitat i un domini dels registres vocals que ens la presenta més subtil i matisada que mai.

Xavi Múrcia, per la seua banda, abandona la terra fèrtil i hospitalària del folk i la cançó i s'enfila pels viaranyes escabrosos del rock per facturar una col·lecció d'«electrocançons» –així les ha volgut anomenar– que, tot i la seua contundència sònica, no poden amagar aquella senzilla emotivitat que acompanya sempre la seua signatura.

Parlem amb tots dos enmig de l'enrenou de la Fira de Manresa, mentre el Martí, el Marcel i la Maria –els seus tres fills–, juguen a vora nostre i acaben donant-li a la conversa un cert to de confiança i familiaritat.

Potser m'equivoque, però em dóna la sensació que necessitàveu aquesta escissió artística des de feia molt de temps. Amb tants projectes conjunts, és molt fàcil que hi haguera sempre una part de vosaltres que hi quedara fora.

Mirna [M.]: I tant! Això ho veníem rumiant des de feia bastants anys, potser cinc o sis. Xavi m'insistia molt: «has de fer un disc en solitari!» I la veritat és que sí: aquest és el disc on més m'hi he abocat, on menys he tingut que pactar cap aspecte, que sent com a més meu. Tant Xavi com jo hem sentit la necessitat de fer ara un disc individual, parlar molt més en primera persona... A veure: amb Xavi ens entenem molt. Ell em coneix molt bé, sap perfectament quines són les meues prioritats artístiques i els meus gustos, i a la inversa. Però no és el mateix buscar els punts de

confluència entre tots dos que seguir únicament la teua via...

Per això, potser, aquest disc és el més femení de tots els que has fet, i el més feminista...

M.: Evidentment. Si l'hagués hagut de compartir, hauria estat molt diferent. Jo m'identifico molt amb tot el que canto.

En tot cas segueix sent un disc compartit, perquè Xavi n'ha escrit totes les músiques...

M.: És que tenint el Xavi tant prop, qualsevol ho desaprofita! Jo també componc algunes coses, però penso que la manera de musicar de Xavi és molt poc freqüent: ho troba tot molt senzill, té una intuïció molt especial per casar músiques amb paraules.

Una de les constants en la vostra obra és la reivindicació de les coses senzilles...

Xavi [*X.*]: Reivindiquem la senzillesa, però en contraposició a l'artificiositat, al barroquisme... i ho fem tant literàriament com musicalment. El que passa és que, de vegades, si treballem amb un director musical o amb un productor, aquesta senzillesa pot quedar oculta. Això és el que ocorre, per exemple, en el disc de Mirna on el treball de Marcel Casellas li dona un punt de sofisticació que

es distancia una mica del que fem nosaltres quan anem al nostre aire: una melodia, una harmonització, el patró i s'ha acabat. Marcel fa un treball molt més elaborat...

Perquè triareu Marcel Casellas com a director musical del projecte?

X.: Per diverses raons. En primer lloc, evidentment, per empatia musical. Sempre ens ha agradat molt el que ha fet. I en segon, per qüestions humanes.

M.: Va entendre molt bé el que volíem. Li vam passar una maqueta de veu i guitarra i, ara, comparant el resultat final amb aquella primera interpretació, ens ha sorprès com ha aconseguit recollir tan bé l'esperit i la proposta original en els seus arranjaments per a sextet. Ens coneixem molt i jo tenia molt clar el que volia: cap màquina, tot acústic... Vam quedar una tarda i li vaig anar posant discos dient-li: això m'agrada; això, no.

Quins noms li posares com a exemple del que t'agradava?

Bé, li vaig citar Miquel Gil, que per mi era un referent a l'hora de realitzar aquest treball; també, evidentment, Maria del Mar Bonet; però igualment li vaig posar Noa, la Savina Yannatou, Maria Betania, Miguel Poveda –el *Desglaç* m'agrada molt!

Pel que fa als poetes també ho tenies tan clar ho has patit més per fer la tria?

Uf. A mi m'agrada molt llegir poesia. Quan vaig començar a plantejar-me aquest treball, vaig començar escrivint jo, però sempre penso que no ho faig prou bé... Aviam, és evident que no li arribo ni a la sola de la sabata a cap dels poetes que apareixen al disc... Hi ha poetes molt bons! El fet és que, a poc a poc vaig començar a buscar poemes, més que poetes, que diguessin coses que jo sento, o que jo penso, i vaig anar apartant-ne alguns per a incloure'ls al disc. Me'n van quedar uns seixanta i, a partir d'aquí, vam anar acotant fins a la tria final. Clar: hi ha molt de Maria Mercè Marçal perquè m'he llegit i rellegit la seua obra, m'agrada molt, i la trobo molt propera. I també Montserrat Abelló, que he tingut la sort de conèixer-la personalment i el lligam és encara més intens: primer em vaig enamorar d'ella com a poeta i després com a persona. Té noranta dos anys i una vitalitat d'una dona de vint.

«Espero meravelles», el poema de Montserrat Abelló que inclous, el cantes amb un timbre en els aguts que no et coneixíem. La teua veu ha evolucionat molt amb els anys...

Sí. Jo vinc d'una formació clàssica, d'òpera, de veu impostada. Ja en el primer disc de Tralla estava fent un canvi vocal considerable: jo no volia cantar així, però encara ho utilitzava com a recurs. Després he anat buscant un altre registre, deixant una mica els aguts i buscant tessitures més greus. Però també trobe que m'ha canviat la veu la maternitat, i un nòdul que vaig tenir fa tres o quatre anys... Ara em trobe molt a gust amb la meua veu.

Aquest treball el plantejges com un projecte aïllat o com l'inici d'una cosa a més llarg termini de la qual *Mirna* en seria el primer pas?

En principi és un projecte a llarg termini. Tralla i la Cobleta de la

Tralla.

Selva s'han acabat i no tanquem la porta a enregistrar un nou disc junts en un futur més o menys proper, però el signarem ja com Mirna i Xavi Múrcia.

T'ho preguntava perquè em crida l'atenció que hi inclogues dos poemes tan significatius com el «Divisa» de Maria Mercè Marçal i el «Divisa» de Joan-Salvat Passaït. Tots dos li donen al disc un punt d'inici transcendent: són com una declaració de principis per començar una nova etapa...

M.: Sí, sí. Em sento molt identificada amb el disc i espero i desitjo que signifiqui això: l'inici d'una etapa...

I, Xavi, ha patit molt per musicar-los? «Divisa» de Marçal, un poema emblemàtic, amb pocs versos i una estructura tan irregular...

M.: No et creguis! Xavi treballa molt ràpid: una vegada ha interioritzat el poema potser és qüestió d'hores acabar-ne la música.

X.: La veritat és que no pateixo perquè jo no hi entenc de música. Són uns plantejaments que no me'ls faig. Per mi patir és una altra cosa. Al contrari: m'ho passo molt bé buscant la melodia, encaixant-la en l'estructura del poema...

M.: Ell, amb el que pateix de veritat és amb les lletres: li costa molt donar-les per acabades...

Però les lletres del teu nou disc, són totes teues.

X.: Hi ha dues que no: «Sempre fos com ara», una cançó antiga de Tralla amb lletra de Xevi Planas, i «Excés de primavera» que és un poema de Josep Palau i Fabre.

Els seus títols no deixen indiferent: «L'esquerra s'ha acabat el vodka», «Assaig de plagi a Martí i Pol», «Em quedo a viure als teus malucs», «De dones i nacions maltractades»... Sembla un univers literari bastant allunyat del que fins ara havies tocat...

X.: Més bé del que fins ara havia editat! Potser s'allunyen en la forma, però les consignes són les de

JOSEP M. FONT

Formació de la Cobleta de la Selva: Mirna, Xavi Múrcia i Manel Vega.

JOSEP M. FONT

La Cobleta de la Selva.

sempre: la qüestió de la teua solitud personal, l'afecte pel teu entorn, la passió per la vida, la passió pel país... És veritat que, en el que havíem editat fins ara, sempre hi havia una part de mi que no acabava d'entrar i ara aquí hi és.

T'ha quedat un disc molt eclèctic, tant pel que fa a la composició com pel que fa a la interpretació on adoptes uns registres que mai t'havíem sentit...

X.: Jo volia fer una cosa més extremal... T'anava a dir més visceral, més passional, però no és cert,

perquè amb la música tradicional hem fet coses molt apassionades també... Tenia dues opcions, dos referents: el flamenc i el rock. Amb el flamenc, com que potser el conec una mica més, m'hi vaig arronsar —però no ho descarto, eh?— i vaig tirar doncs per la via del rock. Tot això, però, són plantejaments que em faig ara a posteriori: no sóc tan matemàtic jo!

M.: Aquí li surt una part que, treballant junts, ni s'ho plantejaria. El Xavi és un boig dels Led Zeppelin i encara no ho havia tret això.

X.: Això m'ha permès fer el bestio-
ta, que em venia molt de gust: ho
trobava molt sa. Altra cosa serà pre-
sentar-ho ara dalt d'un escenari.

**Però tampoc has buscat un
acompanyament molt complicat.
Has anat a la formació bàsica del
rock.**

X.: De fet, volia fer-ho amb baix,
bateria i jo amb les guitarres, però
ho trobava molt limitat. Així que
vaig cridar un segon guitarrista.

**Analitzant aquesta bifurcació
que ens proposeu, sembla com si
Mirna seguira pel camí que ja
havieu obert amb Tralla, acos-
tant-lo al seu terreny, i és Xavi el
que se'n desvia tant que sembla
com si haguera de començar de
zero...**

X.: El cert és que jo estic fent ara,
com et dic, un procés a posteriori:
he fet una cosa i ara estic tractant
d'entendre perquè l'he feta, més
enllà de que em vingués de gust.
Voldria saber-ho, per poder-ho
explicar. L'únic argument que he
trobat fins ara és que en sentia la
necessitat: jo sempre he treballat
molt a partir de lletres; em resulta
difícil fer música abstracta, sempre

és la lletra la que em porta en una
direcció o altra a l'hora d'escriure
cançons. Ja feia un temps que esta-
va treballant en unes lletres que veia
com se me n'anaven de les mans.
Això, amanit amb el fet que volia
fer alguna cosa de caire més rocker
—no estrictament rock, però, vaja,
més elèctrica—, perquè els meus
orígens musicals estan en aquest
àmbit. I, finalment, tot em va portar
cap aquest disc.

M.: També va sorgir la idea d'afegir
alguna mena d'instrumentació tra-
dicional —Marcel Casellas, per
exemple, li ho va proposar— però ell
va voler que fora essencialment
elèctric...

X.: ...I molt senzill: la formació
bàsica amb guitarres, baix i bateria.

Tu tens orígens elèctrics?

X.: Sí! De fet quan vam començar
amb la Mirna en Samfaina de Co-
lors, tampoc fèiem res de tradi-
cional. Ens movíem més en l'ona
del folk-rock americà, seguint, com
tots, les passes de Xesco Boix...

**I com entren en el món de la
música tradicional un rocker i
una cantant de formació clàssica**

**que semblava tenir el seu futur
en l'òpera?**

M.: Et podria dir fins el dia que va
passar. Va ser a la Fira de Tàrrrega fa
uns vint anys. Hi actuava aquell
grup de l'Artur Blasco, La Poble-
tana, i ens vàrem quedar fascinats
—encara ho estem, de fet—. Què
era això? On es podia escoltar
aquella música? Ens explicaren
llavors que existia un festival a
Barcelona que es deia Tradicio-
nàrius... A partir d'aquí, va ser tot
com una droga: començarem a
comprar instruments tradicionals,
discos...

**Llavors incorporeu les músiques
tradicionals als espectacles de
Samfaina de Colors...**

M.: Sí, el primer disc, *Convit a la
festa*, ja naix d'aquell primer con-
tacte amb la música tradicional.

**I d'on sorgeix la vostra pre-
dilecció pel públic infantil?**

X.: No sé. Vist ara en perspectiva,
no t'ho sabria explicar, però quan
teníem divuit anys teníem claríssim
que volíem guanyar-nos la vida
amb això.

M.: Tu ho tenies molt clar. Jo encara
pensava dedicar-me profession-
alment a l'òpera...

X.: Jo sempre he tingut un punt de
temerari, d'inconscient, i de dir:
això ho farem. La sort que hem
tingut, si ho vols veure així, és que
ens hem hagut d'anar inventant
una mica la nostra feina: portar la
música tradicional als espectacles
adreçats al món infantil. Ens hem
hagut d'inventar la plaça, com si
diguéssim.

M.: Ja voldríem que hi hagués un
circuit per a adults que fora la
desena part del que hi ha en l'àm-
bit infantil. Estrenes un espectacle
i comences a rodar-lo sense cap
problema: tens feina per a dos o
tres anys!

**Quina és la recepció que ob-
serveu en els nens de la música
tradicional?**

M.: Boníssima. És la seua llengua
musical materna! Ens resulta molt

NÚRIA ROIG

*Samfaina de Colors
en plena actuació.*

fàcil la connexió amb els nens. Trobe que hem trobat un llenguatge amb el qual ens entenem.

Fa molt anys, a més, que fem espectacles per a nens molt petits: escoles bressol, educació infantil... Tenir dos-cents cinquanta nens en un teatre és un repte al qual t'has d'enfrontar cada dia. Si no connectéssim amb ells seria impossible...

concret que ens permet de mantenir l'atenció dels nens durant tota l'estona.

Quan ja teníeu consolidat Samfaina de Colors, neix Tralla adreçat al públic adult...

X.: Sí. De cop i volta ens vam trobar amb una formació –hi havia el Joan Díaz, l'Andreu Ubach...– on, tots plegats, teníem ganes de fer

M.: Sí, aquí ens vam embolicar una mica i potse no hi havia necessitat d'inventar una altra formació. Però volíem diferenciar els dos repertoris. El fet és que el públic Tralla podia ser perfectament el mateix que el de la Cobleta: Maria del Mar Bonet no canvia de nom quan vol fer un disc de música tradicional! Mantenir tres formacions alhora va resultar bastant difícil...

Samfaina us ha donat moltes satisfaccions...

M.: Amb Samfaina podem treballar molt bé, amb molta qualitat, en molt bones condicions, encara que, socialment, i també a nivell de mitjans de comunicació, sempre es percep com una cosa menor perquè va dedicada al públic infantil.

Ara prepareu una proposta de poesia per nens amb l'espectacle De Bracet...

M.: Sí. És com el meu disc, però adreçat a nens. Hem agafat diversos poetes que han treballat aquest camp –Miquel Desclot, Joana Raspall, Lola Casas...– i hem musicat alguns poemes seus; tot molt senzill, amb un treball visual important: escenografia... Il·lustrem cada poema amb un element escènic

una altra cosa. També estàvem començant a treballar en el món del folk: col·laboràvem amb Bitayna, Rosa Zaragoza, Marcel Casellas...

Tralla naix com un grup folk però aviat us decanteu cap el terreny de la cançó.

M.: De fet, la primera cosa que fem es presentar-nos a un concurs que es deia Folk Jove, en el qual resultem seleccionats i apareixem en el disc que s'enregistra. El nostre primer disc, *Cançons de ronda*, és també un disc molt folkie. El segon, però, és veritat que ja és tot ell de cançó.

Sembla aleshores com si els Tralla inicials s'escindiren en dos: uns nou Tralla centrats en l'àmbit de la cançó i La Cobleta de la Selva per a qui reserveu el repertori tradicional.

Però és cert que buscareu donar-li a la Cobleta una sonoritat molt diferenciada de la de Tralla...

M.: La Cobleta de la Selva era l'essència de la cançó tradicional. Tot reduït al mínim. Podíem actuar en acústic, sense amplificacions de cap mena i vam fer moltíssims concerts en ermites, locals petits...

Com l'olor de la terra molla presenta aquests nous Tralla que busquen un espai en l'àmbit de la cançó, sense abandonar per això la sonoritat folk. I inaugura una col·laboració molt fructífera amb Xevi Planas que us nodrirà de lletres durant un temps.

X.: Coneixem el Xevi Planas des d'un dia que ens va venir a fer una entrevista quan tocàvem amb Bitayna. Després vam anar a viure a

Santa Coloma de Farners, que quedava dins del seu àmbit d'acció, diguéssim. I, a poc a poc, ens vam fer molt amics, ens va passar alguns poemes i quan, ens vam adonar, ja teníem deu o quinze cançons fetes amb textos seus.

Les lletres del Xevi li donen una gran coherència al disc, però també en concreteu molt el so.

X.: Sí, perfectament. Era un disc d'encàrrec total.

M.: Ara n'hem fet un altre d'encàrrec amb l'Esbart Marboleny que hem estrenat al festival Ésdansa de Les Preses aquest estiu. Hem escrit lletres per alguns ballets tradicionals clàssics, típics d'esbart –l'Esquerana del Pallars, l'Espunyolet del Ripollès, la Morisca de Gurb o el

molt la vida. Realment ho fem per necessitat.

X.: És una cosa completament desvinculada del *show-business*. Mentiria si dic que no pateixes perquè això funcioni. Evidentment que busquem que funcioni, que li agradi a la gent, que connecti. Però si tot se'n va a l'aigua, la felicitat d'haver-ho fet queda intacta: és com l'au fènix, que

X.: És que la primera formació de Tralla érem els que érem. Qui hi ha? Què pot fer? Doncs això era el so del grup: violí, vents, guitarres... Ara, quan comences a plantejar-te: realment, com ho volem fer això?, la cosa canvia. Llavors, decidim de fer-ho més senzill: una base rítmica, veu i guitarres. I això concreta el so.

Que després es sofisticava una mica amb *Fruïta del temps*...

X.: Sí, per la producció del Toni Xuclà, que *pojejava* bastant. No sé: potser se'ns va escapar de les mans... Mirat en la distància ens identifiquem molt més amb *Com l'olor de la terra molla* que amb aquest.

M.: I després tornem als orígens amb el disc del Comte Arnau...

Potser podíeu haver-lo signat com a La Coblota de la Selva.

Ball Pla d'Alinyà– i els hem tocat per ells. El fet de cantar aquestes melodies tan conegudes els dona una nova dimensió i, mira, ara ho enregistrem en disc i serà el primer que aparega com a Mirna i Xavi Múrcia.

Després de tants anys, tants projectes i tant de bagatge, començar de nou, com ho viviu?

X.: Fantàsticament!

M.: Comencem de nou, però amb vint anys d'experiència. Ja feia uns anys que no fèiem res per adults i que estàvem concentrats en Samfaina de Colors –que ens permet guanyar-nos molt bé la vida–. I t'ho dic: ja no podíem més. Necessitàvem fer alguna cosa nova adreçada a aquest públic. I mira que, atesa la nostra situació familiar, això representa complicar-nos

sempre es va regenerant. Quan acabes un treball d'aquests, la primera cosa que fas es preguntar-te: a tu, t'agrada? I sempre som autocrítics, però si mínimament et trobes amb el que has fet, que vinguin bombes!

La necessitat és l'argument que sempre utilitzeu per explicar cada nou projecte que engegeu...

X.: No hi ha cap altre motiu que justifiqui tot el que fem més que satisfer la necessitat de fer-ho. És com una petita malaltia. Tenim la sort de poder fer el que necessitem i viure d'això. Però trobe que, si per qualsevol cosa no ho poguérem presentar en públic, igualment ho faríem a casa.

I després de vint anys, encara sentiu la mateixa necessitat?

X.: Igual tu! És brutal això!

SAMFAINA DE COLORS

Convit a la festa, PDI, 1994

El títol no pot ser més explícit. Un cor multitudinari de nens acompanya el Xavi i la Mirna per un recorregut al llarg del repertori tradicional català, durant el qual aprendran a ba-

llar «El galop», «El ball de cascavells» o «El ball de la civada», s'iniciaran en la improvisació de «Corrandes», o coneixeran les desventures d'«El poll i la puça» o «El petit vailet». «Ui, ui, ui, aquesta gent / que vénen de Sabadell...».

TRALLA

Cançons de ronda, Actual Records, 1995

Prenent com a base les cançons de ronda tradicionals, musicades de nou per Xavi en quatre números diferents, l'estrena discogràfica de Tralla, irregular i estimulante en proporcions equilibrades, es saludada per la crítica amb un clamor d'aprovació: completen l'emergent escena folk amb una proposta que la vincula a la cançó i que suggereix un camí futur que pot donar rendiments artístics considerables. Ara sembla evident, però llavors ningú havia provat d'ajuntar, de la manera en què ho feren ells, «L'hereu Riera» amb «Qualsevol nit pot sortir el sol».

TRALLA

Com l'olor de la terra molla, Actual Records, 1997

Alguns dels trets que s'apuntaven al disc anterior es materialitzen en aquest, molt més condensat i madur.

Tralla ajusta el seu so desprenent-se d'elements ornamentals i presenta una fórmula més efectiva i consistent: textos propis i de Xevi Planas, llevat d'alguna excepció, que expliquen sentiments en clau íntima i intimista; músiques de Xavi que, en

els moments més dinàmics mostren una clara tendència a la rumba; un acompanyament instrumental recolzat sobre les cordes, amb algun escairament apunt d'acordió; i, sobretot, algunes cançons fantàstiques: la que dona nom al disc, amb lletra de Mirna; «Sempre fos com ara», recuperada per al nou treball de Xavi; «Cançó de la lluna prenys», sobre un poema de Miquel Desclot; o l'excel·lenta «Cançó de rem i vela XVII» que enlaira el poema de Josep Maria de Sagarra als cims d'una bellesa inquietant.

LA COBLETA DE LA SELVA

Cançons d'aquell temps, Actual Records, 1998

En un ambient contingut i sever, propiciat per una austeritat instrumental que despulla totes les cançons deixant-les prístines i descarnades, Mirna i Xavi escometen un repertori conformat exclusivament per cançons tradicionals: dues cançons de treball, una cançó de bressol i vuit balades impregnades de sentimentalitat i misteri. «Cançó del lladre» o «Sona, viola, sona», per exemple, exhibeixen aquí tornassols furtius que no els havíem conegut abans.

SAMFAINA DE COLORS

Ralet, ralet, Salseta Discos, 2000

[2a ed.: Discos a mà, 2001]

La parella està en estat de gràcia i encadena discos esplèndids, un rere l'altre, sense importar la màscara que facen servir. *Ralet, ralet* és una delícia

de principi a final i demostra la qualitat que, des que Xesco Boix inaugurara el gènere, ha ostentat molt sovint la música catalana adreçada al públic infantil. «Galaneta mà» o «Cançó de barretaire», plenes d'una espontània dolçor, es compten entre el millor de la seua producció.

TRALLA

Fruïta del temps, Discos a mà, 2001

No sembla que quedaren molt satisfets amb la deriva pop que prenia la seua sonoritat, però el cert és que la producció de Toni Xuclà ompli de llum i de colors unes cançons meravelloses —«La nostra mesura», «Sense tu», «Dies incerts», «Aquest matí»...— que canten als petits plaers quotidians i que exploren nous universos expressius —«Balada de la noia de la mirada trista»— tot ampliant notablement la paleta cromàtica del grup.

SAMFAINA DE COLORS

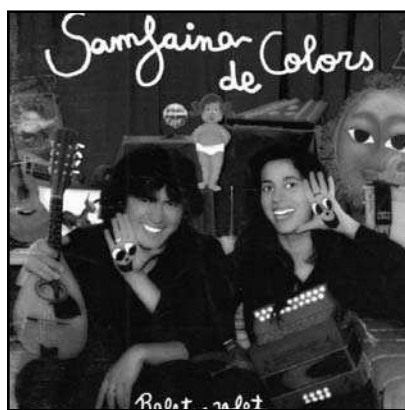
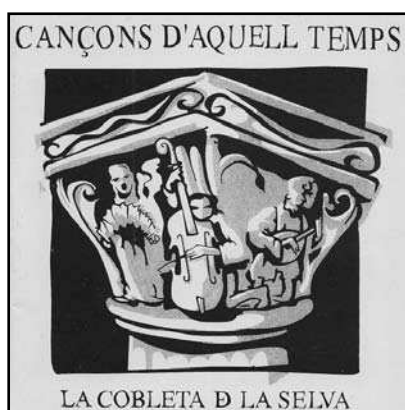
Nou pometes té el cançoner, Discos a mà, 2003

El cèlebre pomer de la cançó deixa caure pomes carregades de cançons procedents de totes les terres dels Països Catalans i, com diuen a la presentació, «cada cançó ens regala un trosset de la llengua, del paisatge

i de la festa del país». A aquestes alçades els Samfaina ja són tota una institució, coneixen el secret de la connexió amb el públic infantil, i cada nou espectacle i cada nou disc representa un pas més enllà en la seua reeixida fórmula.

de Colors, Mirna inicia una carrera en solitari que assumeix com a pedra angular la seua expressivitat vocal. Amb aquest objectiu, es proveeix d'unes músiques d'inspiració mediterrània i d'uns textos constituïts, en la seua major part, per

postergada. Aquest primer disc seu en solitari sorprendrà coneguts i saludats per la seua temeritat, la seua visceralitat i la convicció amb què s'hi aboca: textos punyents —«L'esquerra s'ha acabat el vodka», «Fira de nines», «La taula dels proscrits»— i músiques

TRALLA I L'ESBART SANT MARTÍ
El fill de la terra. El comte Arnau,
Discos a mà, 2003

Un encàrrec de l'ajuntament de Sant Joan de les Abadesses posarà punt i final a la carrera de Tralla que tornen en aquest disc als seus orígens més propers a la música tradicional. Conté diversos temes instrumentals, una versió de la balada històrica i dues musicacions del conegut poema de Sagarra dedicat a la figura, ambigua i contradictòria, d'aquest personatge llegendari.

MIRNA
Mirna, World Village-Harmonia Mundi, 2009

Després de molts anys de silenci discogràfic, amb totes les energies concentrades en els diversos espectacles que han anat estrenant de Samfaina

poemes amb els quals sent una connexió visceral —signats per Maria Mercè Marçal, Montserrat Abelló, Mercè Rodoreda, Joan Vinyoli, Miquel Martí i Pol o Vicent Andrés Estellés—. El resultat és un disc vibrant i subtil, d'aquells que et van amarant com pluja fina i, quan menys te n'has adonat, ja formen part del teu àlbum familiar.

XAVI MÚRCIA
Xavi Múrcia, Discos a mà, 2009

Si Mirna presenta una nova proposta fàcil de connectar amb els seus projectes anteriors, Xavi, per contra, trenca amb tot i fa un gir sobtat de cent vuitanta graus per anar a petar a la geografia rockera, geografia de la qual prové i d'on s'ha nodrit de referents —i de gaudi personal— però que sempre fins ara havia quedat

més punyents encara, inspirades en part pel rock dels setanta però que, tot i la seua nova fesomia, no poden amagar el rostre del seu autor, sempre autèntic i proper.

SAMFAINA DE COLORS
De Bracet, Discos a mà, 2009

En el moment de tancar aquestes línies encara no ha vist la llum el nou treball de Samfaina, però pel que hem pogut veure fins ara, la cosa promet: es tracta d'un espectacle de poesia per nens, construït amb textos de Miquel Desclot i Joana Raspall entre d'altres que els servirà, una vegada més, per aprofundir en la seua original proposta de música infantil. Una proposta que, vint anys després del seu debut, continua seduint públic de totes les edats per la seua sensibilitat i la seua tendresa.